

водената от билюкбашията голяма група въоръжени мюсюлмани за пресрещане на четата в района на Буново. Според изворите в първото сражение вземат участие около 30-40 турци, докато във второто те вече са близо 400. И при двата случая обаче изненадата е на страната на българите. В първия сериозно е пострадал самият управител на Златишката каза, а във втория куршумите на хайдутите застигат няколко преследвачи, сред които отново най-авторитетният, накиченият с лоша слава сред българското население софийски билюкбашия.

Събитията в Златишкия балкан и последвалите схватки предизвикват с основание интереса на съвременниците. Различни слухове и впечатления се разказват след трите последователни битки. Убийството на Манду и срамът, който изпитват турците след безславното им бягство от мястото са сблъсъците, и особено броят на ранените турци и участващите българи са сериозно преувеличени. Показателни в случая са сведенията, които предава сестреният син на Найден Геров - Вельо Иванов, на своя вуйчо. Информацията му е от втора ръка и близо седмица след случилото се. В този смисъл е обяснимо преплитането на събитията и обединяването на сблъсъците между турските потери и четите, направено от него. Повече внимание заслужава впечатлението на местното българско население, което той предава в писмото си. Отзвукът е силен, а броя на българските четници и ранените турци многократно увеличен. От направения преглед на движението на четата и известията на непосредствените участници се разбира, че Вельо Иванов е научил повече подробности за последното стълкновение при с. Буново, когато бива убит софийският билюкбашия. Фактът, който той категорично потвърждава, е, че победите на четниците са посрещнати с възторг от българите в Златишката каза.

Властта взема сериозни мерки срещу появата на нови въоръжени български отряди по Стара планина, за да не се повтаря случилото се. По сведения на българи, изпратено до Найден Геров, се разбира че месец след драматичните събития в Карловския и Златишкия балкан избухват големи горски пожари. Местното население не без основание предполага, че те са предизвикани от полицейските сили по места, за да се предотврати преминаването на други чети. Властта до такава степен е разширила географията на застрашените райони, че за подобни масови горски пожари се говори чак в Самоковско.¹⁶

След позорните за мюсюлманите поражения от обединената чета на Панайот Хитов и Филип Тотю, турците направили опит да омаловажат негативния за тях резултат. В Златишко бил пуснат слух, че "бандитите се явявали ту на една бачия (мандра), ту на друга и никога нищо не повредиха, освен някои турци". По заповед от Цариград било преоблечено в хайдушки дрехи и едно отделение заптиета, които бродили известно време из Златишкия балкан. Целта очевидно е била да се изпълзва групата за примамка на евентуално изостанали или укриващи се български четници, за да бъдат заловени от властите. Ефект от дезинформацията и действията на турската полиция обаче нямало.¹⁷

Спечелените битки са най-големият боен успех на двете чети от стъпването